

er det, jeg er bleven bange. Det fremgaar af det hele, at han er bleven bange, og at han var glad ved at blive afløst. Har han ikke haft i alt Fald en moralsk Pligt til overfor sin Eftermand at sige: Du skulde dog se efter en Gang dernede? Saa kom Eftermanden, den nuværende Sparekasseinspektør. Ja, han har *tænkt paa* at se efter, det siger han. Ja, jeg maa ogsaa sige, han havde virkelig Grund til at tænke paa, om han ikke skulde se efter. Det maa erindres, at selv om Sparekasseinspektøren siger, at han ikke læser de københavnske Blade og særlig „Politiken“ — han bemærker, at han kun har set den paa Rejser nu og da —, mener jeg, at det er hans Pligt, naar han blot en Gang i et Dagblad ser saadanne Beskyldninger som den, at man, jeg tror allerede i Slutningen af Juni Maaned, rent ud siger, at Sparekassens Regnskaber ere falske, at sætte sig i Bevægelse, selv om han kun har set det en eneste Gang, og det maa han have gjort, thi han siger kun, at han ikke *til Stadighed* læste „Politiken“. Men han gør ikke noget ved det. Til Trods for, at ogsaa Statsgældsdirektøren har sagt til ham, at der var noget med et Laan, gør han fremdeles ikke noget ved det, men han tænker paa det og bestemmer sig saa til at vente. Ulykkeligvis ventede han, efter at have tænkt, saa længe, at Formanden for Sparekassen selv oplyste Sparekasseinspektøren og Offentligheden om, hvordan det var. Til den nuværende Sparekasseinspektør henvendte den i sin Tid saa meget omtalte Revisor i Sparekassen, Stage, sig med Anmodning om Bistand i dette bestemte Tilfælde, som ærede Medlemmer ville erindre, og han henvendte sig ogsaa til Privatbanken for at faa noget at vide om Sparekassens Forhold til den. Nu maa jeg sige, at dersom en Revisor i et Foretagende, jeg som Direktør har med at gøre, gaar udenom mig til Selskabets Bankforbindelse, vil jeg finde det fuldstændig rigtigt, at den paagældende Bank siger: Du mangler Beføjelse til at spørge derom, men gaa til din Direktion og skaf dig Beføjelse, saa skal du faa Svar. Det gjorde Stage ikke. Men forinden han spørger Privatbanken, gaar han til Sparekasseinspektøren og siger: Tror De, at dette kan hjælpe noget? Nej, det tror jeg ikke, er Sparekasseinspektørens Svar, og det har senere vist sig, at han havde Ret. Men hvad skulde Sparekasseinspektøren have gjort? Det maatte dog have været hans Pligt at sige til Revisoren: Du har

ikke alene Ret til at faa at vide, hvorledes det forholder sig med Sparekassens Midler, men det er oven i Købet din Pligt at skaffe dig Underretning derom, og det er din Pligt at gaa til Bestyrelsen, hvad enten Formanden er Justitsminister eller ikke, og der forlange Oplysninger. Men det sagde Sparekasseinspektøren ikke, han tænkte maaske paa, hvad han skulde gøre, men ogsaa der kom Begivenhedernes frygtelige Virkelighed hurtigere, end han havde tænkt. Nu spørger jeg: Er der virkelig Grund til at bygge blot noget midlertidigt paa dette? Hvis man havde Garanti for, at det var meget midlertidigt! Men jeg tror ikke, at det bliver saa midlertidigt, som man tror, fordi man netop, naar man udstyrer Sparekasseinspektøren med disse Fuldmægtige, paa en vis Maade slaar fast, at saaledes skal det være i Fremtiden. Derfor vil jeg sige, at skulle vi nu gøre noget — og jeg tror, at der bør gøres noget —, skulle vi indskrænke os til meget skarpe Bestemmelser, som alligevel skulle gøres nogenlunde kortfattede, med Hensyn til Tilsynet, indtil man finder noget andet at sætte i Stedet for den nuværende Ordning, og navnlig maa man fastslaa ganske overordentlig stærke Bestemmelser for Revisorernes Pligter og Arbejdsmaade, mulig endog Pligt til at benytte autoriserede Revisorer. Jeg tror, at ganske korte Lovbestemmelser i denne Henseende, som opfordrer Lovgivningsmagten eller Ministeriet til at gaa hurtigt frem for at naa et endeligt Resultat, vilde være bedre.

Se vi saa paa selve Lovforslaget, er der forskellige Ting, som, synes jeg, falde stærkt i Øjnene og ogsaa vise Vanskeligheden ved at bygge videre paa dette Grundlag. Jeg skal navnlig fremhæve dette, at denne Ordning har den samme store Mangel som den nuværende Sparekasselov, nemlig at den lader de Institutter, der ikke maa kalde sig Sparekasser, men som i Henhold til Sparekasseloven drive Sparekasselovs virksomhed, blive udenfor Kontrollen. De blive i Virkeligheden ganske udenfor Kontrol, og hvis man vil undersøge: hvor er Faren her i Landet for Sparernes Penge, tager jeg ikke i Betænkning at sige, at er der Fare, ligger den hos disse Institutter, der omtales i den nugældende Lov og ogsaa i det foreliggende Forslag, der i § 12 siger: „Denne Lov kommer ikke til Anvendelse paa Banker eller lignende Pengeinstitutter, hvorved Deltagelse i Udbytte og Overskud er forbeholdt Stiftere“ o. s. v. Nu maa jeg sige, at det er ret underligt, at man begynder først med at sige, at det